

upravena v § 20 rozl. zák., který v odstavci 3 ustanovuje, že jest místně příslušný sborový soud, v jehož obvodě má svůj obecný soud manžel, proti němuž žádost za rozluhu směřuje, a nemá-li obecného soudu v tuzemsku, že jest příslušný sborový soud, v jehož obvodu má žadatel svůj obecný soud. Není tam zmínky o případu, že by žádný z obou manželů neměl v tuzemsku, t. j. v Československé republice, obecný soud. Tento případ rozhodl nejvyšší soud v plenárním usnesení ze dne 7. června 1920 Pres. 557/20 čís. 537 sb. n. s. v ten rozum, že v takovém případě nelze se vůbec u tuzemských soudů domáhati přeměny rozvodu v rozluhu a že tu není místa pro určení soudu místně příslušného podle § 28 j. n. Žadatel poukazuje neprávem na § 100 j. n. v doslovu článku II odstavec 2 zákona čís. 130/1930 sb. z. a n., neboť tento předpis jedná jen o žalobách o rozvod, rozluhu nebo neplatnost manželství, kdežto zde jde o žádost o rozluhu v řízení mimosporném.

Čís. 10991.

Pro spor o náhradu škody pro nesplnění tvrzené nájemní smlouvy jest příslušný okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.), třebaže bude spornou otázka, zda nájemní smlouva byla platně ujednána, čili nic.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, R II 246/31.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v B., domáhali se žalobci na žalované firmě náhrady 30.000 Kč za to, že jim žalovaná nepronajala hostinec, jak se prý k tomu podle tvrzení žalobců zavázala. K námitce věcné i místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné i místní nepřislušnosti. Důvody: Podle § 49 čís. 5 j. n. jest příslušným okresní soud ve všech sporech z nájemních smluv, nejde-li o zjištění trvání smlouvy ani o zaplacení nájemného. V souzeném případě domáhá se žalující strana náhrady škody z nesplnění nájemní smlouvy. Musí se tedy sice soud zabývat i otázkou, zda nájemní smlouva byla platně ujednána, jako otázkou předchozí, by mohl řešiti otázku náhrady škody, nerozhodne však o platnosti či neplatnosti nájemní smlouvy rozsudkem. Proto jest okresní soud v B. pro tento spor příslušným věcně a vzhledem k § 83 j. n. i místně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 49 čís. 5 j. n. patří do pravomoci okresního soudu »veškeré« spory ze smluv nájemních, pokud se netýkají trvání smlouvy nebo zaplacení nájemného. Žalobou domáhají se žalobci na žalované náhrady škody pro nesplnění tvrzené nájemní smlouvy, nežádají však výrok o bytí nebo nebytí smlouvy, ani o placení nájemného. Jest proto uznati, že spor tento patří do příslušnosti okresního soudu, třebaže snad spornou bude otázka, zda nájemní smlouva byla platně ujednána, čili nic, neboť to

bude otázkou předběžnou, snad i předurčující, nebude však otázka ta řešena v rozsudku a není proto předmětem sporu. Jde o spor, jenž kotví v nájemní smlouvě a z ní vyplývá a nejde přímo o rozhodnutí o jsoucnosti a o trvání nájemní smlouvy, nejde tudíž o výjimku uvedenou v § 49 čis. 5 j. n. a proto jest k projednání příslušný okresní soud, jak správně již uznal rekursní soud.

Čís. 10992.

Strana, nepřipravivší se dostatečně k roku, dala příčinu k jeho odložení (§ 142 c. ř. s.).

Jest bez významu, zda strana, jež dala příčinu k odložení roku, má na tom vinu.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, R II 252/31.)

V syndikátním sporu uložil soud první stolice (vrchní soud) žalobci náhradu útrat za odložený rok.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

V syndikátním sporu domáhá se žalující strana na žalovaném státu náhrady škody, záležející v útratách jejího právního zástupce za právnické práce; útraty jsou v žalobě uvedeny po skupinách s udáním vždy jen úhrnné sumy pro každou skupinu a — pokud nebyly již soudně určeny — nejsou podle jednotlivých úkonů specifikovány, ale byl již v žalobě nabídnut důkaz specifikovaným účtem právního zástupce. Při prvním ústním jednání popřel zástupce žalované strany mimo jiné také některé položky proto, že nejsou dostatečně specifikovány a doloženy, načež zástupce žalobcův prohlásil, že k odůvodnění jednotlivých položek předloží zvláštní seznam se specifikací jednotlivých úkonů a že to hned učiniti nemůže. Poté mu byla soudním usnesením specifikace uložena a za tím účelem byl rok odročen. Z tohoto stručného děje jest již vidno, že jsou tu všechny zákonné předpoklady § 142 c. ř. s. pro náhradu útrat za odložený rok. Netřeba zkoumati, zda specifikace měla býti podle § 226 c. ř. s. již obsahem žaloby — jak praví první soud —, neboť jistě měla býti obsahem ústního jednání z důvodů uvedených prvním soudem a proto aby se mohla žalovaná strana o jsoucnosti, nutnosti a účelnosti jednotlivých úkonů vyjádřiti (§ 178 c. ř. s.) a aby mohl předseda dostáti své povinnosti podle § 182 c. ř. s., dbáti úplného vyjasnění věci. Tím pozbývá závažnosti námitka stěžovatelova, že prý jest soudu známá výše odměn za právní zastoupení, takže prý nedostatkem specifikace nebylo znemožněno přezkoumání sporné věci. Vždyť žalující strana sama již v žalobě nabídla důkaz specifikovaným účtem a zvěděla ze žalobní odpovědi, že žalovaný všechny v žalobě uvedené okolnosti a nároky popírá. Nepřipravila-li se na tento přednes, ač přece musila vě-